

ע"פ 6691/01/17 - שרון אייל שרון אייל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

30 מרץ 2017

עפ"ת 6691-01-17 שרון אייל נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת נאוה בכור

המערער
שרון אייל שרון אייל

נגד

המשיב
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד לירון אורון

ב"כ המשיבה - עו"ד אלירן אשכנזי

אין התייצבות למערער

פסק דין

1. בפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה מיום **4.12.16** (כב' הש' טל פרי) שלא לבטל את פסק הדין שניתן כנגד המערער בהעדרו, לפיו הורשע המערער בגין עבירת מהירות בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, והושתו עליו קנס ע"ס 800 ₪ ופסילה מותנית של 3 חודשים למשך 3 שנים.

2. ביום **11.11.15** נדון המערער בהעדרו ע"י בימ"ש קמא (כב' הש' צימרמן) בגין עבירה מיום **7.5.14**, של נהיגה במהירות של 147 קמ"ש בדרך שאינה עירונית בה המהירות המותרת הינה 100 קמ"ש, כל זאת לאחר שההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו הרשומה של המערער, והוחזרה בציון "לא נדרש".

מכאן הערעור.

3. מטיעוני המערער עולה כי לא זומן כדן למשפט, כשכתובתו ברחוב חיים זכאי 12/23 בפתח תקווה, ועל כן לא ידע אודות מועד הדיון.

בנסיבות אלה בטל פסק דינו של בימ"ש קמא מעיקרו.

עמוד 1

הזימון למשפט חזר מן הטעם "שלא נדרש", וכן אישור הדואר כלל אינו חתום ואינו נושא את פרטי הדואר.

המערער לא התייצב לדיון- לא מפאת זלזול בבימ"ש אלא רק כי לא ידע אודות המשפט ולא קיבל זימון אליו.

ברע"פ 3202/16 אבי בן נחום נגד מ"י נקבע כי חזקת המסירה שקבועה בסעיף 44א לתקסד"פ חלה הן על עבירות קנס והן על פי עבירות לפי פקודת התעבורה או התקנות- אולם בימ"ש העליון טעה בתיק הנ"ל בפרשנות שניתנה בהערת אגב (שאינה בבחינת תקדים מחייב) הואיל וניתן ללמוד מלשון תקנה 44 א- כי חזקת המסירה מתייחסת לעבירות קנס ולא לעבירות מסוג הזמנה למשפט.

בימ"ש העליון בהרכב קיבל את הטענה כי הפרשנות הנכונה לתקנה 44א הינה כי חלה רק על עבירות קנס - ברע"פ 2332/11 נופר קורן נכד מ"י, וסמך על תגובת המדינה שם לפיה **"אם נשפטה המבקשת בהעדרה מתוך הנחה שגויה שחלה על העניין ..הרי שתקנה 44א חלה רק על ההזמנה למשפט בעבירות קנס וכאמור העבירה דנן אינה כזו"**, ביטל את פסק הדין והתיק הוחזר להקראה לבימ"ש לתעבורה.

בעפ"ת 2493-07-14 אוסמן עבדו נגד מ"י נקבע כי אין בהזמנה החוזרת "לא נדרש" די, כיוון שבהזמנה לדיון לא חלה תקנה 44א אלא סעיף 237(א) לחסד"פ.

המערער כופר במיוחס לו בכתב האישום, וכי הרכב היה בחזקת נהג אחר בעת ביצוע העבירה לכאורה. בנסיבות אלה, הותרת ההרשעה על כנה תגרום למערער עיוות דין חמור.

כבר נקבע בפסיקה כי ככלל ראוי שלאדם יהיה יומו בבימ"ש והרשעה וגזירת דין בהעדר נאשם צריכה להיעשות רק כשמתברר שאי ההתייצבות נובעת מזלזול בבימ"ש.

את כתב האישום יש להסב על שמו של נהג הרכב, ובכך להביא לסיום ההליך בעניינו של המערער.

נהג הרכב בעת האירוע היה מני מעתוק שהצהיר כי הוא מבקש להסב את הדו"ח על שמו וכי הרכב היה בחזקתו במועד ובשעת ביצוע העבירה כנטען בדו"ח.

לעניין זה נטען כי בימ"ש מחוזי בשורת פס"ד קבע כי מניעת הסבת האישום לנהג בפועל מהווה עיוות דין (עפ"ת 29300-02-15 פנחס נגד מ"י; עפ"ת 19728-12-16; עפ"ת 39220-12-11).

יש בעיה בשכונה בדואר רשום. דואר רגיל מקבלים, ורשום -לא. וכך מגיע דואר זמן רב אחרי המועד. למערער היו 8 רכבים בחברה שלו וכיום ישנם 11 רכבים.

עוד נטען כי קיום סדרי דין אינם אומרים לפגוע בזכויות מהותיות ויגרמו לעיוות דין.

לעניין טענת השיהיו - נמדד ע"י בימ"ש קמא מיום ביצוע העבירה ובכך טעה ביהמ"ש קמא בהחלטתו, כשהיה

עליו לבדוק את משך הזמן מיום ידיעת המערער ועד לפעולה אקטיבית אותה ביצע ולא מיום העבירה עצמה, שכן, מוסכם כי המערער כלל לא ידע אודות ביצוע העבירה ונודע לו לראשונה שעה שפנה לטפל בדוח אחר שקיבל.

כך חורצים גורלות של נאשמים וגוזרים את דינם על בסיס פתק קטן שכותב דוור, שברוב המקרים לא נחקר ולא נדרש לשאלות בדבר המסירה.

בית המשפט קמא מחזק את טענת המערער בקובעו כי הודעת הקנס נשלחה למערער ולא הגיעה ליעדה.

בנסיבות אלה, עמדת המשיבה אינה ברורה שעה שקיים אדם אחר הטוען לאחריות לביצוע העבירה במקום המערער.

לאור כל האמור, מתבקש בימ"ש להורות על ביטול פס"ד בהעדר שניתן נגדו, לצורך הסבת הדו"ח על שם נהג הרכב, כשבנסיבות שנוצרו מסכים המערער אף לשאת בהוצאות בגין התערות לבקשתו נשוא הערעור.

4. מטיעוני המשיבה יש לדחות את הערעור, צדק בימ"ש קמא בהחלטתו המנומקת עת דחה את הבקשה לביטול פסק דין.

המערער זומן כדין ואישור המסירה חזר כ"לא נדרש".

הפסיקה והדין בנושא ידועים ויש לדחות טענה בכל הנוגע לתחולת חזקת המסירה על תקנה 54 לתקנות התעבורה כפי שהוכרעה ברע"פ 3202/16.

מהחלטתו של בימ"ש קמא בדבר דחיית הבקשה ניתן ללמוד שאין מדובר בפעם הראשונה שהמערער אינו אוסף דברי דואר, ועל כן אין לו אלא להלין על עצמו.

בכל הנוגע לטענה כי אדם אחר נהג ברכב, הרי שהתצהיר הוגש כשנתיים וחצי לאחר מועד ביצוע העבירה, ומהווה שיהוי בלתי סביר בעבירה מסוג זה.

בהחלטת בימ"ש עליון ברע"פ 7709/13, קבע ביהמ"ש כי טענת הנאשם כי לא נהג ברכב אינה מהווה כשלעצמה עיוות דין. הדברים אמורים ביתר שאת כאשר הלכה למעשה הוטל על המערער עונש מינורי.

לאור כל האמור, מתבקש בימ"ש לדחות את הערעור.

5. דין והחלטה

חזקת המסירה קבועה לענייננו בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 ובסעיף 237 (א), (ג) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, לפיהם בכל הנוגע לעבירות קנס-

רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה על תשלום קנס או ההזמנה למשפט כאילו הומצאה דין גם בלא חתימה על אישור המסירה מקום בו חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, אלא אם הוכיח הנמען כי לא קיבל את הודעה או ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן.

באופן דומה מורה סעיף 237 הנ"ל כי המצאה לפי חוק זה תהא בין היתר במשלוח דואר רשום לפי מען האדם, עם אישור מסירה, כשמקום בו ההמצאה לא בוצעה עקב סירובו של הנמען לקבל את המסמך -רשאי בימ"ש לראותו כאילו הומצא דין.

למען הסר ספק חזר בימ"ש העליון וקבע פעמים רבות כי חזקת המסירה הנ"ל חלה גם חלה בעבירה בה הורשע המערער דנן, ועל כן טענותיו הארוכות לעניין זה בהודעת הערעור-תמוהות ואינן ממין העניין (ראו: רע"פ 3202/16 אבי בן נחום נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 18.5.16); רע"פ 9692/09 ארון הבר נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.01.2010)).

בנסיבות אלה, בצדק קבע בימ"ש קמא כי אישור המסירה בעניינו נושא תאריך, את שם הדוור וחתימתו, וכן מציין במפורש כי דבר הדואר חזר מן הטעם ש"לא נדרש".

הפסיקה קבעה מפורשות כי נסיבות כגון דא- מקימות גם מקימות את חזקת המסירה הקבועה בחוק, והנטל עובר לפתחו של המערער לסתור חזקה זו.

למותר לציין כי טענתו בעלמא של המערער, לפיה קיימת בעיה באזור מגוריו בכל הנוגע למסירתם של דברי דואר רשום- אינה בבחינת סתירת החזקה, לא כל שכן מקום בו לא תמך טענותיו בתצהיר, אסמכתא, או אישור שיהיה בהם כדי לחזק טענתו.

אדרבא- הכתובת המופיעה על אישור המסירה תואמת לחלוטין את הכתובת והדירה שהוצהרה בדיון בערעור ככתובתו הרשמית של המערער, ועל כן חזקת המסירה לא נסתרה.

באופן דומה, בדיון קבע בימ"ש קמא כי דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו בחר המערער שלא להידרש אף למשלוח פסק הדין בעניינו מיום **12.11.15** כפי שעולה ממערכת נט המשפט.

זאת ועוד, עיון בפרוטוקולים מתיקי תעבורה קודמים בעניינו של המערער מעלה כי מדובר בהתנהגות סדרתית, בה נוהג המערער פעם אחר פעם, תוך הפגנת זלזול מוחלט במערכת בתי המשפט והחוק, ולא כפי שהוצג בהודעת הערעור.

כך, בתת"ע 17935-11-16 לא התייצב המערער לדיון ביום 8.12.16 למרות שזומן כדין בדואר רשום ואישור מסירה לפיו דבר הדואר "לא נדרש" וניתן פס"ד בעניינו בהעדר.

בתת"ע 16624-11-16 שוב זומן המערער בתיק אחר כדין ולא התייצב וניתן נגדו פס"ד בהעדרו ביום

4.12.16.

בתת"ע 7518-07-16 לא התייצב המערער לשני דיונים בעניינו, חרף העובדה כי למצער לדיון השני ביום 9.1.17- זומן המערער במעמד הדין הראשון ביום 1.12.16 בנוכחות בא כוחו, ובשלב זה נקבע בתיק לשמיעת ראיות ב-28.3.16, מועד בו לא התייצב וניתן גז"ד בהיעדרו.

התנהגות זו לבדה מעידה יותר מכל כי אין מדובר במערער תם לב ונקי כפיים כפי שמנסה לטעון, אלא בשיטת התנהלות בה נוקט כלפי זימוני בימ"ש בדואר רשום, ועל כן הבקשה דהיום- עניינה שימוש לרעה בהליכי משפט.

יש לציין כי בימ"ש העליון עמד על תופעה נלוצה זו, של היעדרות שיטתית וטקטית מאולמו של בית המשפט, אותה בא סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 למנוע, בקובעו כדלקמן-

"ניתן ללמוד, על דרך האנלוגיה, מדיונו של בית משפט זה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 739, שם נדונה שאלת היעדרותו של הנאשם מדיון בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו (להבדיל מפסק דין שניתן בהיעדרו, כבעניינו), ונאמרו הדברים הבאים:
"בהקשר זה מוכרת התופעה הנפסדת של נאשמים הבוחרים במודע להיעדר ממשפטם כטקטיקה מכוונת אשר תכליתה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק-הדין באותם מקרים שבהם גזר-הדין המושת עליהם אינו נראה להם. אילוצו של בית-המשפט לזמן לדיון את כל המבקשים ביטול פסק-דין, גם כאשר ברור כי פסק-הדין בעניינם ניתן כדין, ואין כל הצדקה לבטלו, יפגום באופן משמעותי בתכלית של יעול הליכים בעבירות קלות ויחזק את התמריץ השלילי של השתמטות מהופעה במשפט ממניעים טקטיים-ספקולטיביים." (שם, בעמ' 800).
שיקול דעתו של בית המשפט באשר ליכולת לקיים דיון, מקום בו סבור השופט כי נעשתה המצאה כדין ואי ההתייצבות טמונה כולה ברצון הנאשם, חיוני אם כן לצורך הפעלת הסמכות שבסעיף 240."

בנוסף, יש לציין כי העובדה לפיה תצהירו של "נהג הרכב" הנטען בעת האירוע, הוגש **כשנתיים וחצי (!)** לאחר מועד ביצוע העבירה, וכשנה לאחר מתן גזר הדין בעניינו של המערער, הינה בבחינת שיהוי ניכר שלא ניתן לו הסבר סביר, על כל המשתמע מכך.

יש לציין כי כבר נקבע בפסיקה שיש בהעלאת טענה להיעדר המצאה כדין בשיהוי ניכר כגון דא לאחר מתן פסק הדין כדי להעיד כי הנאשם וויתר על טענה זו (רע"פ 3202/16 אבי בן נחום נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 18.5.16).

יש לציין כי בשום שלב לא נתן המערער הסבר כיצד זה בסופו של דבר הגיע לידיעתו דבר פסק דינו של בימ"ש קמא, ולא צירף תצהיר התומך בהסבר זה- לא בעת הגשת הבקשה לביטול בפני בימ"ש קמא, ולא בפני ערכאת הערעור.

חרף הפסיקה של בימ"ש המחוזי אותה מציין המערער בערעורו, הרי שקיימת הלכה ברורה מלפני בימ"ש העליון, וחלקה הובא בהחלטתו של בימ"ש קמא, ולפיה- מסירה בדואר רשום לכתובת- שאין חולק כי היא כתובתו של הנאשם- מקימה את חזקת המסירה שהנטל לסותרת עובר לנאשם.

למען הסר ספק יובהר כי הדבר נקבע אף במקרים בהם נסיבות אי לקיחת הדואר הרשום הייתה כי "לא נדרש" כבעניינו (למשל ראו: רע"פ 7862/13 ג'סאן אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 20.11.13)).

בכל הנוגע לטענה בדבר עיוות דינו של המערער- נוכח העובדה כי תקופת הפסילה הקצרה שהושתה בעניינו כבר הסתיימה זה מכבר, והקנס שהושת עליו מצוי ברף הנמוך, כמו גם רישומו התעבורתי המכביד מאוד שעניינו- 33 הרשעות תעבורה קודמות במגוון עבירות, בין השנים **2000-2016**, ובעיקר- התנהלותו הבעייתית הנ"ל שיש בה כדי לבטא זלזול ורמיסה גסה של החוק והחלטות ערכאות שיפוטיות, הרי שלא מצאתי כי נפל פגם בהחלטתו של בימ"ש קמא לפיה לא נגרם עיוות דין למערער בנסיבות אלה, ודין עקרון סופיות הדיון לגבור בעניינו.

6. לאור האמור, דין הערעור להידחות.

ניתנה והודעה היום ג' ניסן תשע"ז, 30/03/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת